

La (no)estratègia del (no)diàleg fa inviabile la independència

written by Jaume Renyer | 2 de maig de 2022

Article [publicat al bloc d'en Jaume Renyer](#) el 20 d'abril de 2022.

La (no) estratègia del (no) diàleg només duu a la [banalització del conflicte entre el poder espanyol i l'independentisme català](#), sense objectius, ni principis, ni determinació. La repressió judicial interioritzada al Parlament i al Govern fa que cada agressió resti sense resposta: ja sigui el 25% de castellà a l'escola, la connivència del CNI amb els jihadistes de Ripoll, l'espoli econòmic descomunal... Són les conseqüències d'haver [claudicat després del 1r d'octubre](#) que el fals diàleg no pot encobrir. Ahir, a Brussel·les, Junqueras hi va anar forçat i fins i tot el llenguatge no verbal mostra la seva manca absoluta de complicitat amb Puigdemont, una manera de neutralitzar el ressò internacional de l'escàndol. [ERC és un satèl·lit del PSOE des de fa dècades](#) i no sap imaginar-se autocentrat nacionalment, Esquerra ha fet tot el possible perquè no hi hagi unitat d'acció del conjunt de l'independentisme, fet que impossibilita per la via de fet tot plantejament d'unilateralitat, es desdiu de tot rupturisme, no es defineix en contraposició de res: ni denuncia l'espoli fiscal (Espanya ja no ens roba), ni la dominació política (el PSOE pot ser un aliat), ni la minorització del català (bilingüisme per sempre), ni els agents socioeconòmics subalterns (connivència amb Foment del Treball, la Caixa i els sindicats espanyolistes), abandonant la noció d'opressió/alienació nacional que ha caracteritzat l'independentisme des del 1968. L'esquerra "nacional" cerca compartir espais amb el progressisme que no assumeixen el

poble català com a subjecte polític (pel PSC i els Comuns la nació és Espanya).

L'eixamplament de la base sobiranista per aquesta via és una ficció, incapaç de concretar-se en un projecte de transformació social, que menysté el potencial del nacionalisme com alternativa transformadora capaç d'aglutinar els interessos de la població que es veu perjudicada per la dependència econòmica i política del nostre país. L'eix Catalunya-Espanya que hauria de permetre articular blocs sociopolítics contraposats: d'una banda, els que es beneficien (de manera real o imaginada) de la dependència i, d'altra banda, els que en són realment perjudicats (en tinguin consciència o no) és deliberadament desdibuixat per prioritzar el fictici dreta/esquerra, coincidint amb el PDeCAT que adopta la mateixa actitud des de l'ideari centre-dreta. Junqueras sempre expressa la realitat invertida, quan diu no voler regalar la bandera del diàleg al PSOE està permetent que Salvador Illa, sobre el Catalangate, digui: "El govern espanyol no espia, dialoga".

El president Puigdemont té –per la seva part com a referent del Consell per la República– el repte de fer creïbles les seves crítiques al PSOE amb fets per part de Junts. Però, cap dels acords amb el PSC i amb ERC sembla que hagin de deixar, a curt termini, de comptar amb el suport dels postconvergens. L'acatament al poder espanyol per evitar la inhabilitació dels gestors de la dependència és la prioritat davant la qual hom sacrifica tota altra qüestió per essencial que sigui (llengua, territori, valors). Aqueix és un camí que només mena a l'autodestrucció de la causa nacional catalana, [un cas excepcional](#) entre els moviments d'alliberament nacional contemporanis.

L'independentisme cívic persistent té el repte d'invertir el capgirament dels partits (ERC, Junts i CUP) als darrers cinc anys, trencar la iniquitat, tot recuperant la credibilitat popular (ahir ningú es va mobilitzar al carrer) i la

viabilitat del projecte d'alliberament nacional. Altrament, [anem cap a l'extinció com a poble](#).

Post Scriptum, 21 d'abril del 2022.

Oriol Junqueras va reiterar l'exoneració del PSOE de qualsevol responsabilitat: "[El govern espanyol també podria ser víctima del CatalanGate](#)", segons El Nacional.cat. És la manera de difuminar la contraposició entre repressors i reprimits, entre espanyolisme i independentisme, en definitiva, [negar el conflicte entre poder espanyol i poble català](#), per reduir-ho tot a actuacions desconnexes imputables al CNI, al Tribunal de Cuentas, o a Vox i el PP. La va encertar Ot Bou quan, fa un mes a *Vilaweb*, va definir Junqueras com "[el negacionista inevitable](#)", i ahir va estendre aqueixa actitud col·laboracionista i botiflera al conjunt de la classe autonòmica: "[Pegasus o la indignació buida que estableix Espanya](#). Els partits independentistes acabaran acceptant la repressió personal com un preu a pagar natural per a mantenir el seu tall del pastís".

Post Scriptum, 25 d'abril del 2022.

Vicent Partal descriu avui a *Vilaweb* una obvietat que el govern català i els partits que la integren no volen veure: "[Encarar el Catalangate des de la submissió al govern espanyol és frustrar una gran oportunitat](#). L'espionatge amb Pegasus no és l'espionatge del govern contra aquest partit o contra aquell: és un acte hostil d'Espanya contra Catalunya". Ahir, un [comunicat del Govern del Consell per la República sobre el CatalanGate](#) demanava al Govern de la Generalitat que trenqui relacions amb l'Estat espanyol, una crida que demostra –dissortadament– la poca influència que té en la política catalana.